Εκδήλωση – Συζήτηση στην ΑΣΟΕΕ, 26/4 με θέμα «Εργατικοί αγώνες και κοινωνικοί χώροι αντίστασης σε κατάσταση παρανομίας; *Πως οργανώνουμε και συνδέουμε σήμερα τους αγώνες μας ενάντια στην εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία;»*

Εισήγηση του Σωματείου Βάσης Ανέργων & επισφαλώς εργαζομένων

Μια σειρά μέτρων επιστρατεύονται τα τελευταία χρόνια για να σχεδιάσουν το νέο εργασιακό χάρτη που διαμορφώνεται από τα συμφέροντα των αφεντικών και στον οποίο οι εκμεταλλευόμενοι δεν έχουν επί της ουσίας κανένα δικαίωμα. Η υποβάθμιση της εργατικής δύναμης, η προώθηση του μοντέλου ενοικιαζόμενης εργασίας και η στέρηση βασικών κοινωνικών αγαθών δημιουργούν συνθήκες οικονομικής και υλικής εξαθλίωσης και θέτουν σε ομηρία ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας, αναγκάζοντάς το να ψάχνει διαρκώς δουλειά.

Οι μειώσεις σε μισθούς και συντάξεις, οι περικοπές επιδομάτων, η κατάργηση συλλογικών συμβάσεων συνιστούν μερικές μόνο εκφράσεις της επίθεσης στην τάξη των εργαζόμενων. Με πολιτικές αποφάσεις, το κράτος μειώνει ακόμα περισσότερο τις δαπάνες σε ό,τι θεωρεί άχρηστο, όπως τη δημόσια υγεία και την εκπαίδευση. Παράλληλα υποβοηθά την εδραίωση εργασιακών σχέσεων τέτοιων, ώστε η καθυστέρηση ή η μη καταβολή των δεδουλευμένων να γίνεται συνήθης πρακτική των αφεντικών.

Άνεργοι και επισφαλώς εργαζόμενοι ανήκουν σε αυτήν την κατηγορία ανθρώπων που βρίσκεται στο περιθώριο όχι μόνο της εργασίας αλλά και της ζωής. Βιώνουν καθημερινά τη βία, την καταστολή και την εξαθλίωση. Οι άνθρωποι που λόγω έλλειψης εισοδήματος κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς στέγη και δεν έχουν τη δυνατότητα να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες ολοένα και πληθαίνουν.

Η επισφάλεια και η εποχιακή εργασία τείνουν να γίνουν καθεστώς και ολόκληρα στρώματα εργαζόμενων θα μετατρέπονται σε χρόνιους άνεργους, οι οποίοι θα προσπαθούν να επιβιώσουν από την ελεημοσύνη του καπιταλιστικού κράτους. Δημιουργείται ένα πλαίσιο στο οποίο οι νέες γενιές εκμεταλλευόμενων θα εργάζονται αμισθί ή θα «ωφελούνται» με μισθούς πείνας μέσω των προγραμμάτων κοινοφελούς εργασίας. Η συνεχής ανακύκλωση μεταξύ ανεργίας και επισφάλειας των εργαζόμενων καταλήγει μέσω του κατακερματισμού της εργασίας στην εξατομίκευση και στην έλλειψη ταξικής συνείδησης. Η ραγδαία αύξηση των ανέργων δεν είναι παράπλευρη απώλεια της οικονομικής κρίσης αλλά πολιτική επιλογή του κράτους, που οδηγεί στη δημιουργία μιας μεγάλης δεξαμενής ανέργων από την οποία το κεφάλαιο θα αντλεί φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς απαιτήσεις, άμεσα διαθέσιμο.

Η οικονομική κρίση και η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που έχει κηρύξει η κρατική εξουσία άτυπα, προκειμένου να προσδώσει μια στοιχειώδη έννοια νομιμότητας στις πολιτικές που εφαρμόζει, δεν είναι παρά μία προσπάθεια να εμφανιστεί ως ορθολογικοποίηση και εκσυγχρονισμός της οικονομίας η ολική ανασύνταξη του συστήματος. Η αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων είναι απαραίτητη όχι όμως αρκετή για τη διατήρηση της κερδοφορίας των αφεντικών και την επικράτηση της κυριαρχίας στα εκμεταλλευόμενα στρώματα.

Η εισβολή των μπάτσων στη Χαλυβουργία με εντολή του πρωθυπουργού Αντ. Σαμαρά και οι διαβεβαιώσεις του ότι η ίδια τακτική θα εφαρμοστεί παντού εγκαινίασαν μία νέα εποχή κατασταλτικής πολιτικής του κράτους ενάντια σε κάθε εργατική και κοινωνική διαμαρτυρία και διεκδίκηση. Από τότε μέχρι τις πρόσφατες εκδικητικές συλλήψεις και προσαγωγές αλληλέγγυων στα μέσα αντιπληροφόρησης, το κράτος επικαλείται τη νομιμότητα και την εμπέδωση της δημόσιας ασφάλειας για να συκοφαντήσει και να καταστείλει τους αγώνες, να τρομοκρατήσει και να καθυποτάξει τους αντιστεκόμενους.

Οι καταλήψεις ονομάστηκαν εστίες ανομίας, οι οροθετικές εκδιδόμενες γυναίκες υγειονομικές βόμβες, οι απεργοί διασαλευτές της τάξης, της ασφάλειας και της ανάπτυξης, οι επιχειρήσεις σκούπα εναντίον μεταναστών ξένιος δίας και οι άνεργοι ωφελούμενοι. Για να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση και να επιβάλλει την κοινωνική ειρήνη, το κράτος ενεργοποιεί όλους τους μηχανισμούς καταστολής, προπαγάνδας και κοινωνικού ελέγχου που διαθέτει και, απογυμνωμένο από κάθε επίφαση, εκφράζει την πραγματική, αντικοινωνική του φύση.

Επιχειρεί να στρέψει τη μία κοινωνική ομάδα ενάντια στην άλλη στοχοποιώντας τις ενώ αξιοποιεί κοινωνικούς αυτοματισμούς που συντηρητικοποιούν και εκφασίζουν την κοινωνία προκειμένου να κατακερματίσει και να αποδυναμώσει τους καταπιεσμένους στο σύνολό τους. Στρατιωτικοποιεί τις δυνάμεις καταστολής εναντίον διαδηλωτών, εκπαιδεύοντάς τις στην αντιμετώπιση εξεγέρσεων και ενισχύοντας τη δράση τους με μηχανοκίνητες μονάδες τύπου αύρας. Καλλιεργεί το μίσος και το φόβο στα πιο συντηρητικά στρώματα της κοινωνίας πριμοδοτώντας τη δράση παρακρατικών ταγμάτων ασφαλείας και νεοναζιστών ενώ πραγματοποιεί δολοφονικές ενέργειες εναντίον του πιο ευάλωτου κομματιού της εργατικής τάξης, των μεταναστών. Εκτελεί πολεμικές επιχειρήσεις και θεαματικές συλλήψεις σε αστικές γειτονιές και χωριά, συλλαμβάνει και τραυματίζει διαδηλωτές κατά περίπτωση, βασανίζει επιδεικτικά αγωνιστές, επιτάσσει απεργούς. Δεν έχει σημασία σε ποια κοινωνική ομάδα ανήκουμε. Όλοι αντιμετωπιζόμαστε ως εσωτερικοί εχθροί, μια μάζα προς διαχείριση σε συνθήκες οικονομικου, κοινωνικού και ταξικού πολέμου.

Ενάντια στην κρατική και εργοδοτική τρομοκρατία πρέπει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας σε αυτοοργανωμένες συλλογικές δομές, μέσα από τις οποίες θα μπορούμε να χαράξουμε ένα κοινό σχέδιο πάλης που θα υλοποιείται και θα εξελίσσεται με συνέπεια, σε μία σταθερή βάση. Η επίθεση της κυριαρχίας είναι τόσο γενικευμένη και ολοκληρωτική που δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί αν δε συγκροτήσουμε πυρήνες αντίστασης που θα διασφαλίζουν τη συνέχεια και τη συντονισμένη δράση των αγώνων μας. Πρέπει να περάσουμε στην αντεπίθεση και να ορίζουμε εμείς τα γεγονότα, στοχεύοντας τόσο στην άμεση λύση των προβλημάτων μας όσο και στη συνολική καταστροφή ενός παγκόσμιου συστήματος εκμετάλλευσης που ορίζει το σύνολο της ανθρώπινης δραστηριότητας σύμφωνα με τα συμφέροντα των αφεντικών.

Εφόσον η επισφάλεια, η κυκλική και ενοικιαζόμενη εργασία και η ανεργία τείνουν να γίνουν μια γενική κατάσταση, ο τρόπος που οργανώνονται ταξικά οι άνεργοι και οι επισφαλώς εργαζόμενοι που απασχολούνται σε όλες αυτές τις παροδικές μορφές εργασίας καθώς επίσης και ο τρόπος που συνδέονται τόσο μεταξύ τους όσο και με το υπόλοιπο εργατικό και κοινωνικό κίνημα αποκτούν ιδιαίτερη σημασία. Κρίνουμε πως η παρούσα οργάνωσή μας με βάση βραχυπρόθεσμες εργασίες και εναλλασσόμενο εργασιακό αντικείμενο υιοθετεί ως ένα βαθμό τις πρακτικές της εξουσίας και ενισχύει τον κατακερματισμό και την αδυναμία συντονισμού και επικοινωνίας, αφού τόσο η ίδια η δομή όσο και η δράση μας σε αυτήν έχει εκ των προτέρων προσωρινό χαρακτήρα. Αντιθέτως, πιστεύουμε πως πρέπει να γίνεται με βάση ένα σταθερό σημείο αναφοράς, που θα εξασφαλίζει τη διάρκεια της δράσης μας, την ενδυνάμωση του αγώνα και τη συνέχεια της ταξικής πάλης και μετά το πέρας της εργασιακής σύμβασης.

Ως ΣΩΒΑ, θεωρούμε τη συσπείρωση και τη συλλογικοποίηση μέσα από σωματειακές, κοινωνικές και πολιτικές οργανώσεις βάσης με αντιιεραρχικά και οριζόντια χαρακτηριστικά ως το αναγκαίο βήμα για να απαντήσουμε στον αποκλεισμό και την εξαθλίωση που επιβάλλονται στην εργατική τάξη. Πέρα από τη διεκδίκηση των ταξικών μας συμφερόντων, η συμμετοχή σε μία τέτοια σωματειακή δομή ενισχύει την ταξική ενότητα καλλιεργώντας σχέσεις συντροφικότητας και αλληλεγγύης. Επιπλέον, με τη συμμετοχή στις διαδικασίες της, οι άνθρωποι αυξάνουν τις ικανότητές τους, ενισχύουν την αυτοπεποίθησή τους και την εμπιστοσύνη στη δύναμη που διαθέτουν και αμφισβητούν στην πράξη κυρίαρχες αξίες και πρακτικές, κάνοντας έτσι ένα ακόμα βήμα προς την κοινωνική χειραφέτηση και την καταστροφή του υπάρχοντος καταπιεστικού συστήματος.

Προτάσσουμε και υποστηρίζουμε τη δημιουργία δομών κοινωνικής αλληλεγγύης μέσα από λαϊκές συνελεύσεις και όχι μόνο, με οριζόντιο και αντιιεραρχικό χαρακτήρα και γενικότερα τη συλλογικοποίηση των άνεργων και εργαζόμενων και μέσα σε οργανώσεις βάσης πέρα από το ταξικό εργατικό πεδίο. Έτσι μπορούν να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις για τη διασύνδεση του κοινωνικού και ταξικού αγώνα στη βάση της αλληλεγγύης. Μόνο μέσα από την πρακτική εμπειρία τέτοιων δομών, μακριά από κάθε από κάθε ιεραρχία και θεσμό. μπορούμε να δημιουργήσουμε ένα κίνημα που θα αγωνιστεί μαχητικά, αδιαμεσολάβητα και αυτοοργανωμένα, με διαρκή παρουσία στους εργασιακούς χώρους και τα κοινωνικά μέτωπα.

Για μια εργασία που θα καθορίζεται από τις κοινωνικές ανάγκες, που θα προσφέρει στην κοινωνία και όχι στα αφεντικά. Για μια κοινωνία στην οποία δε θα υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο. Για την καταστροφή του καπιταλισμού και την κοινωνική επανάσταση.

ΣΩΜΑΤΕΙΟ **Β**ΑΣΗΣ **Α**ΝΕΡΓΩΝ
ΚΑΙ ΕΠΙΣΦΑΛΩΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
Blog: swbanergwn.espivblogs.net
Email: swbanergwn@espiv.net